

Pikart

Kvůli své touze za chvíli uhořím v plamenech. Upálí mě tu jako před šesti léty Mistra Jana v Kostnici. Zatímco ale jeho jménem se dnes zaštituje kde kdo a ti co ne, tak mu i po jeho smrti alespoň spílají do nejhorších arcikacířů, já zemřu jako bezejmenný pikart. Dokonce ani má manželka, bratři ani nikdo jiný od nás ze vsi vůbec netuší, že mě tu za chvíli pohltí plameny. Nikdy se nedoví, že jsem dnes, tři dny po svatém Lukáši léta Páně 1421 zemřel. Přitom ta touha a chtíč, které mě přivedly až sem, na pokraj smrti, se nikdy nenaplnily. Zůstal jen přelud, že bych jednou mohl okusit něco, co mě vábí už patnáct let, ale co jsem od sebe celou tu dobu nenávistně odháněl.

V šestnácti letech mě posedl ďábel a začali mě přitahovat muži. Samozřejmě jsem to nikomu nikdy neřekl, ani panu faráři při zpovědi ne. Stejně by mě té posedlosti nikdo nezbavil a nakonec bych mohl ještě být inkvizicí poslán na hranici. Jiný by snad tajně odešel do nějakého velkého města, která – jak se říká – jsou sodomitů plná. Já jsem ale doufal, že jednou toho ďábla sám v sobě přemůžu a budu jako ostatní chlapci, kteří se v kruhu přátel rádi chlubili svým smilněním s děvečkami, jež si přesto až do první manželské noci nechávaly říkat panny.

Ve čtyřiaadvaceti letech jsem se oženil s o sedm let starší vdovou po dynchéři Pavlovi z Prachatic Terezou. Nebylo to z lásky, byl to domluvený sňatek. Tereza si ze svého prvního manželství přivedla tři děti, které potřebovala uživit. Já jsem věřil, že když pojmu k sobě manželku, ďábel ve mně konečně po těch dlouhých letech pochopí, že prohrál a zmizí. Soužití s Terezou ovšem mému tělu ani duši klid od hříšných myšlenek nepřineslo. Naše manželství nikdy nebylo šťastné. Dokonce se ke mně donesly úškleby, že si s mou ženou chodí užívat podsedeček Jakub ze sousední Smědče. Ale neměl jsem chuť pátrat, jestli je to pravda. Celou tu dobu jsem žil v podruží na statku mého nejstaršího bratra Jana. Po smrti rodičů jsem ani s ním nevycházel a na statku mě trpěl jen proto, že to u kříže slíbil otcí.

Bylo to dva dni před svatým Lukášem, kdy k nám do vsi přišel potulný kazatel a začal hlásat o tom, že začíná nový věk: „Nepotřebujeme žádných svatých knih, neboť Zákon boží máme ve svých srdcích! Nepotřebujeme žádné svaté, ani svátky, ani postit se nepotřebujeme! Bůh není v nebi a ďábel nežije pod zemí. To pouze v lidech zlých ďábel je a v lidech dobrých Bůh! Odhod'te svůj šat a přestaňte se stydět jeden před druhým, vždyť ani

Adam a Eva neznali stud, než spáchali první hřích! A my nejsme vázáni hříchy svých prvních rodičů! Jak pravil Kristus: Ruffiáni a nevěstky vás předejdou do Království božího. Je-li to po vůli chlapci i děvčeti, nechť spolu zalehnou a další noc nechť každý z nich s někým jiným zalehne, protože to není hřích. Stejně tak ať se spojí bratr se sestrou a muž s mužem, kdykoliv jim je to milé, protože jen tak je možné se vrátit do stavu nevinnosti a přiblížit se do Království božího!“

Více toho už kazatel, jehož jméno bylo Martin, říct nestačil. Lidé, kteří se shromáždili na návsi, se začali křičovat, hrozit pěstí, posílat Martina do horoucích pekel. Někteří muži, kteří se zrovna vrátili z pole, se začali rozmáchat svými motykami. Martin jen tak tak utekl, ale stejně schytl několik ran kameny.

To, co říkal, mě vzalo za srdce. Ne, nejsem posedlý ďáblem! Není nic hříšného na tom, že mě přitahují muži! Nenápadně jsem se vytratil z davu. Rozběhl jsem se zkratkou skrze pastviny, abych v lese u mostku přes Zlatý potok Martina dohnal.

„Počkej!“ volal jsem celý zadýchaný. „Chci vstoupit do Království božího!“ Martin, kterému z hlavy crčela krev, se zastavil.

„Správně díš!“ řekl a rukami udělal pohyb, jako by mi chtěl požehnat. „Je jedno, jestli se budeš modlit k papeži nebo se schovávat za kalich. To není cesta, která by tě přivedla do Království božího. Každý z nich ti řekne: Vypaluj statky toho druhého, nebo budeš námi sám vypálen. Bůh ale musí být v tobě.“

„Kde však mohu takovou víru sdílet?“ dychtivě jsem skočil Martinovi do řeči.

„Běž k městu Veselí a ptej se na ostrov nedaleko. Na něm dlí moji bratři a sestry a čekají, až mezi ně sestoupí Kristus a začne nový věk. V teplých dnech chodí nazí, protože našli svou nevinnost a nemají se proto zač stydět.“

Celou noc jsem nespál. O náboženské otázky jsem se nikdy nestaral. Stejně to byl jen bič na obyčejné lidi. A je jedno, jestli byl zrovna v katolických rukách nenáviděného pána Oldřicha z Rožmberka nebo ho třímali Žižkovi kališníci soukmenovci, a že jich z mé farnosti nevzešlo poskromnu, krvavě plenící statky rožmberského panství. Pro obyčejného člověka z toho nikdy nevzešlo nic dobrého. Honila se mi ale hlavou Martinova slova, že náklonost k mužům není hřích a že dokonce ulehnutí s mužem člověka přiblíží do Království božího. Ne, nebyl ve mně ďábel!

Další den večer jsem proto manželce řekl: „Zítra jdu za svou sestrou do Chrobol. Nevím, kdy se vrátím.“

Brzy ráno jsem se vydal na cestu. Samozřejmě jsem nešel do Chrobol. Vydal jsem se na druhou stranu. V životě jsem nebyl dál než v Prachaticích. Naštěstí Martin mi řekl, že mám nejprve jít do Budějic, odtud ke hradu Froburgu, který někteří také Hlubokou nazývají. Tady ať se doptám na Tábor. A na půli cesty z Froburgu, ne déle než půl dne, najdu Veselí. Na cesty skrze hvozdy rožmberského panství, které jsou plné potulných zbrojnošů všech stran, lapků a hrdlořezů, se v dnešní době vydá jen ten, kdo se na rozumu úplně pomátl. Přesto já jsem šel jak omámen. První den jsem došel až k Ševětínu, kde jsem přespal v opuštěném seníku.

Odtud už to byl jen kousek k městu Veselí. Když jsem se v něm ptal na ostrov, na němž žijí bratři a sestry čekající, až mezi ně sestoupí Kristus, všichni se jen křížovali a ihned na úprk se dávali. Trvalo mi až do večera, než jsem ostrov našel. Raději jsem si vlezl do houští u břehu a chtěl nejprve zjistit, jestli je to skutečně místo, o kterém mluvil Martin.

To, co jsem viděl, mi vyrazilo dech. Kolem ohně tancovaly desítky nahých mužů i žen zpívající píseň o desateru. Měl-li některý muž ještě něco na sobě, ženy k němu přistoupily a roucho mu strhly. „Vypusť vězně a dej mi ducha svého a přijmi ducha mého!“ volaly. A potom odbíhaly do svých chatrčí nahé páry, ba i trojice a čtveřice bez ohledu na to, jestli to byli muži s ženami či muži s muži nebo ženy se ženami. Z toho všeho mi šla hlava kolem. Zakrátko jsem únavou usnul. Nevím, na jak dlouho.

Najednou mě vzbudila strašlivá rána do ramene. „Vstávej, satanův pikarte!“ řval nade mnou zbrojnoš s loučí a řemdihem v ruce. Vůbec jsem nevěděl, co se děje. Pravé rameno jsem měl rozdrčené. Ruka mi jen visela, rukáv od krve. Nejhorší byla ale ta bolest. Kolem byl hrozný zmatek. Všude křik. Po ostrově běhaly nahé postavy naháněné zbrojnoši. Mnozí nazí se chopili zbraní a bojovali s oděnci. Většina chatrčí už byla v plamenech a osvětlovala tento bizarní výjev. Upadl jsem do mdlob.

Opět nevím, po jaké době jsem se probral. Ležel jsem na seně v jakési stodole. Chvilku jsem si pomyslel, že to celé byl jen sen. Ale podíval jsem se na rozdrčené rameno a pocítil příkrou bolest. Nebyl to sen. Otevřenými vraty, která střežilo několik zbrojnošů, šlo do stodoly ranní světlo. Všude kolem mě posedávaly, polehávaly a tiskly se k sobě nahé modlíci se postavy mužů i žen. Mohlo jich být kolem čtyřiceti.

Najednou se stráž rozestoupila a dovnitř vešel starší muž statné postavy s převázanýma očima vedený svým pobočníkem. „Žížka!“ jen kdosi hlesl a mnozí se pokřížovali. Muž hned spustil:

„Sodomská pakáži pikartská! Dnes nastal tvůj soudný den, dnes vstoupíš do bran pekelných! Mnoho bludů a kacírství jste hlásali a mnoho zlého jste při svém obcování s ďáblem napáchali,“ křičel Žižka. Dlouho mluvil o všech jejich náboženských mýlkách, ale moc jsem tomu nerozuměl. Prohlížel jsem si Žižku, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Překvapilo mě, že je slepý. U nás se o něm mluvilo jako o jednookém. Je zvláštní, jakou úctu k němu jako k mrzákovi jeho spolubojovníci chovají, pomyslel jsem si.

„Mordovali jste vše živé po okolí,“ pokračoval. „Zabíjeli jste bezbranné, i nemluvnata v kolébkách a děti. Zapálili jste město Veselí a šestnáct mužů tam pobili. Pak jste vtrhli do Pleše, Stráže a Řečice, mnoho lidí tam zmordovali a jejich domy spálili. Zajali jste Šorce z Valu a sťali mu hlavu, tělo za nohu jste uvázali a do řeky na vodu je dali. Bude pro celý kraj jen dobře, když vaše pikartské plémě vyhyne v plamenech!“ Stodolou to zašumělo a lidé se pohroužili do modliteb.

Žižka se otočil k odchodu. Předtím se však ještě obrátil a ukázal před sebe na místo, kde tušil jednoho ze sedících naháčů: „Tento muž necht' zůstane na živu. Ať o těch satanských skutcích může všem vyprávět.“ Zbrojnoši vyvedli onoho muže.

Po chvíli k vratům přichází několik jiných, v rukách louče. Přejíždí nás ještě rychle očima a pak louče házejí do sena, na němž sedíme. To se okamžitě vznítí. Vrata se rychle zaklapují a stodola se plní dýmem. Skrz něj hned začínají probleskovat plameny pohlcující další a další těla a blíží se ke mně.